
ЧАСТИНА ПЕРША

МІЙ ПЕРШИЙ

РАЗ був іншим. Я завжди думала, що це має бути неприємно, незрозуміло, брудно і слизько. Гадала, що в мене буде кровотеча і що живіт дуже болітиме. Завжди думала, що ніколи цього не зроблю, не зможу, не захочу, але коли у вухах до болю почала вирувати кров, моє тіло вирішило здатися. Не було іншого вибору.

Це було божественно.

Вогонь запальнички відображався у моїх млосних блискучих очах. Моя перша цигарка після першого разу... Це також було божественно. Все було божественно.

Усе, що по мені було видно, — задоволення і радість перемоги. У мене був хворобливий вигляд, і з голосу помітно, що я трохи слабка. Але це дрібниці.

Я знала, що буде і другий раз. Третій. Сотий. Але не у всіх однаково. Для когось перший раз стає останнім, але не для тих, хто був у цьому вмілий і для кого це було насолодою.

Я ж стала вправною відразу.

Через недосвідченість після першої спроби мене знудило в унітаз. Після другої також. Напевно, у зливному бачку було щось занадто ганебне й образливе. Все-таки не потрібно ставати на коліна перед унітазом, та ще й варто остерігатися,

щоб не забило каналізацію. Як з такою ситуацією впоруються хоча б у селі? Коли блювотиння плаває в унітазі, каналізацію не можна прочистити ніяким способом і нічим не вичерпаєш оту гидоту. Правда, склянки чи щось подібне у ванній завжди можна знайти, але як їх потім відмити? Ото вже клопіт. Той, хто користується чашкою, може помітити, що смак мила чи рідини для миття посуду не приховує запаху блювоти.

Душ — це, звичайно, добре. Він приглушує звуки, і каналізаційну решітку можна прибрати. Але в душі не можна стовбичити довго, натомість у туалеті можна. Буцімто припудрити носик — це ж нормально. І всі розуміють, чому жінка зазвичай іде в туалет надовго; таким чином не потрібно надмірно поспішати, якраз встигаєш виблювати все і привести себе до ладу.

Я розпочала це з 14 років, але ніхто цього і не помітив би, якби я не розповіла. Проте на мою розповідь ніхто не хотів зважати. І навіть якби хтось і побачив, то не міг би вплинути на мене. Мій Господь і Творець — ось хто наді мною владний, значить, так треба Господові, щоб під його захистом моя жіноча природа розквітла, а мені треба лише дослухатись і шанувати Його. Тоді Він дасть мені те, що я хочу — ідеальне жіноче тіло, ідеальне для мене, ідеальне для Бога, ідеальне для світу. А ідеальне тіло зробить з мене ідеальну жінку. Прекрасну жінку. Розумну та принадну жінку. Ту, на яку дивляться. Ту, якою захоплюються. *Beauty hurts, baby*¹.

¹ Краса — це боляче, дитинко (англ.).

1971

Катаріна запізнавалася на перше побачення більш ніж на півгодини, але її чекали. Фінський чоловік накинув на неї оком на танцях минулого тижня і лише вичікував, поки Катаріна не зможе відмовити. Чоловік тільки запитав фінською: чому б ні? Катаріна не знала, чи зрозуміє чоловік, якщо вона відповість, що танці зараз не звеселять її, що вона втомлена, що вона прийшла тільки заради подруги, яка хотіла, щоб Катаріні було весело тут, у «Рае», тому вона й прийшла. Як виявилось, «Рае» була не звичайною кав'ярнею, як вони гадали, а рестораном, і, як правило, тут дівчатам не годиться відвідувати ресторани без супроводу чоловіків. Після кількох охів і ахів через таку необачність дівчат метрдотель усе-таки не виставив їх з ресторану, а лише всадовив за столик у тихе і непомітне місце і підійшов пізніше поглянути, чи все у них гаразд. З цієї важливої причини Катаріна і не хотіла танцювати. Зовсім.

Але фін прийшов запросити саме Катаріну, після першого танцю подякував, провів її до столика, потім ще попрохав потанцювати з ним хоча б один танець, і Катаріна вже вкотре почула оте багаторазове «дякую» фінською після танцю. «Дякую» було першим словом фінською, яке вона запам'ятала.

Захекана Катаріна сіла за столик, за яким її чекав той хлопець, замовила каву з коньяком. Фіна зовсім не дратувало

запізнення Катаріни, але чи не роздратує його те, що в неї немає навіть хвилинки, щоб затриматися тут. Поки Катаріна порпалася у своїй сумочці і гадала, як їй тактовно сповістити про це, із сумочки почало капати. Це були краплі мастила із замотаного у газету крана. Вони і допомогли швидше прояснити ситуацію, адже фін зацікавився, з якого це дива дівчина в короткій спідниці носить у сумці такі речі, чому з них капає і чому вона прийшла з ними на побачення?

Катаріна пояснила, що вона саме йшла на роботу поміняти необхідні частини трубопроводу.

На роботу?

Авжеж, Катаріна працює ремонтником. Хіба вона не розповідала про це, коли фін сказав, що працює на будівництві готелю «Віру»? Катаріна зрозуміла з виразу обличчя фіна, що без кранів і дверних ручок він їй не повірить. Катаріну це роздратувало, вона підвела голову і сказала, що їй конче потрібно зараз піти в магазин і поміняти потрібні частини. Власне в той самий магазин, який знаходиться навпроти ресторану, на протилежній стороні вулиці. Інженер з іншої фірми має там чекати на неї, щоб віддати пакет зі штуцерами. Вона тому й погодилася зустрітись з фіном саме в цьому ресторані, бо їй це по дорозі. Може, у Фінляндії жінки й не працюють ремонтниками, а в її країні працюють.

Але ж там зовсім нема перерв на каву, посміхнувся фін. Перерви на каву?

Фін зголосився розповісти про перерви на каву, якщо Катаріна сяде і вип'є коньяку.

Катаріна присіла на край стільця.

Перерва на каву — обов'язкова складова споживання кави.

Для Катаріни це здавалося дивним. Чому це такі перерви на каву є необхідними? І чому не можна працювати в суботу?

Про будівельний майданчик готелю «Віру» Катаріна вже чула й раніше. Завдяки цьому спільному проекту Фінляндії та Естонії слава про фінських робітників поширилась далеко за межі міста. Про фінську робочу силу ніхто поганого слова не чув, у її ж країні, навпаки, цей готель ніколи б не був завершений. Кажуть, що фінські будівельники швидко роблять усе, що необхідно, роблять якісно і старанно, матеріали не пропадають, будівля не розвалюється на наступний день після здачі, і взагалі таке враження, ніби у них по сім рук і ніг, і що у їх робочих комбінезонах є спеціальні кишені для інструментів, так що нема потреби постійно спускатися за ними. Фіни завжди в роботі, в той час як її земляки завжди мляві і п'яні, такі ж неповороткі і незграбні, як воли, яких змусити рухатися можна лише силою.

Катаріна нікуди не пішла і залишилася в ресторані. Зрештою, вона може поміняти крани для штуцерів і завтра або вигадати щось інше, скажімо, що були відсутні потрібні деталі.

Схоже, безробіття у Фінляндії не таке велике, як стверджують, хоча це й капіталістична країна. Зате фіни регулярно займаються спортом, плавають і ходять на лижах. У соціалістичних країнах навряд чи повірять, що молодь сама займається спортом, що це не примусово і що тут є причини радити і сміятися.

Катаріні доводилося запевняти фінів, що вона ходила не в російськомовну школу. Авжеж, можна отримати освіту й естонською! І, звичайно, їй необхідно працювати, не можна бути безробітною, безробітних практично нема. Катаріна дістала з сумочки трудову книжку і показала фінові: така є у кожного, її дають ще в школі під час проходження практики і потім занотовують, де людина працювала, і коли повертаються в школу, то пишуть, що людина продовжує вчитися в школі. По закінченні школи, коли людина йде на роботу,

в книжці пишеться назва установи, посада і дата, після звільнення робиться помітка про це. Відкритих дат не може бути абсолютно.

Про допомогу у зв'язку з безробіттям Катаріна теж нічого не чула. Ні, такого немає. Що ж тут фінам незрозуміле? Незрозумілими є відвідини роботи під час відпустки і те, що заробітна платня перераховується в банк, і її отримують по чеку, а не передають відразу на руки, як у нас.

Фін почав справляти на Катаріну приємне враження, і хтозна, може, їй захочеться зустрітися з ним ще раз.

Катаріна поглянула на чоловіка. Приблизно одного з нею віку, охайно вдягнений, приємно пахне, навіть дуже приємно. Звісно, Катаріна хоче побачити його знову.

Хоча вона так і не збагнула суть перерв на каву.

А ще — чому не працюють у суботу?

ХОДЖУ ЛИШЕ В ТУАЛЕТ

І об'єм стегон 93 см.

Рожева рулетка важить лише кілька грамів. Вона чудово поміщається в кишеню, сумку, гаманець, нею можна навіть зав'язати волосся чи обв'язати зап'ястя як браслетом або палець як обручкою, її можна крутити, і вона діє заспокійливо, як, скажімо, чотки.

Іду лише припудрити носик.

Стегна — 92 см.

Вибачте, а де тут убиральня?

92 см.

Та робіть, що хочете, хоч паліть, поки я в туалеті.

І все одно 92 см.

Милий, у жіночому туалеті така велика черга, довелося чекати майже вічність.

91 см.

Ні, мамо, я зараз нічого не хочу... Що? Йдеш на вулицю? Ти коли прийдеш, пізно? Батько сьогодні не прийде?

93 см.

Авжеж, я з'їм усе, мамо.

93 см... як багато; коли їжа вже достатньо розмазана по тарілці, мама відходить, а я викидаю всю їжу у смітник.